

Po trzecie, Sąd niesłusznie uznał za dowody przypadkowe dokumenty dotyczące rzekomych naruszeń konkurencji, które zostały uzyskane w ramach kontroli poza zakresem przedmiotu dochodzenia, mimo że podlegały one zakazowi wykorzystania. Urzędnicy Komisji przed rozpoczęciem tej kontroli zostali poinformowani o podejrzeniach dotyczących przedmiotu nieobjętego dochodzeniem. W ten sposób Komisja sztucznie zaaranżowała przypadek i ewentualnie w sposób niedopuszczalny rozszerzyła interpretację Trybunału⁽¹⁾ odnośnie do wyjątku dotyczącego dowodu przypadkowego, który powinien podlegać wykładni zawężającej.

Wreszcie Sąd naruszył zasady ciężaru dowodu. Można przyjąć, a przynajmniej nie można wykluczyć, że niektóre dokumenty zostały uzyskane tylko z powodu wcześniejszego niedopuszczalnego poinformowania urzędników, to znaczy w przedmiocie nieobjętym dochodzeniem, jako rzekome „dowody przypadkowe”. Ze względu na to, że wnoszące odwołanie nie mają możliwości wykazania takiego związku przyczynowego i nie można też obciążyć ich tą okolicznością, miałyby miejsce odwrócenie ciężaru dowodu, przy którym Komisja byłaby zobowiązana do wykazania, iż te dokumenty faktycznie były dowodami przypadkowymi.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 17 października 1989 r. w sprawie 85/87 Dow Benelux przeciwko Komisji, Rec. s. 3137.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 września 2013 r. w sprawie T-430/11, Telefónica przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2013 r. przez Telefónica S.A.

(Sprawa C-588/13 P)

(2014/C 24/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Telefónica S.A. (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller i J. Domínguez Pérez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej w sprawie T-430/11 i przesłanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania przezeń rozstrzygnięcia co do istoty sporu,
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych w obu instancjach w postępowaniach dotyczących dopuszczalności.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo, dokonując wykładni art. 263 TFUE akapit czwarty, in fine. Sąd wyciągnął błędny pod względem prawnym wniosek, że takie jak zaskarżona decyzje w dziedzinie pomocy państwa wymagają środków wykonawczych w rozumieniu nowego postanowienia traktatowego.
- 2) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii, interpretując w błędny sposób orzecznictwo dotyczące pojęcia rzeczywistego beneficjenta w celu zbadania dopuszczalności skarg na decyzje uznające system pomocy za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem. W szczególności:
 - Sąd Unii Europejskiej dokonał błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia rzeczywistego beneficjenta i przeinaczył okoliczności faktyczne, stosując to orzecznictwo do transakcji dokonanych przez wnoszącą odwołanie po dniu 21 grudnia 2007 r.;
 - Sąd Unii Europejskiej naruszył również prawo w odniesieniu do transakcji dokonanych przed dniem 21 grudnia 2007 r., dokonując wykładni wynikającego z orzecznictwa pojęcia rzeczywistego beneficjenta.
- 3) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo, wydając rozstrzygnięcie naruszające prawo do skutecznej ochrony sądowej. Zaskarżone postanowienie przyjmuje czysto teoretyczne pojęcie tego prawa, co uniemożliwia wnoszącej odwołanie dostęp do postępowania w trybie prejudycjalnym na zwykłych warunkach i bez konieczności naruszenia prawa w celu podważenia zaskarżonej decyzji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 20 listopada 2013 r. — Idexx Laboratoires Italia srl przeciwko Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-590/13)

(2014/C 24/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Idexx Laboratoires Italia srl

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate